

řízení žal. úřadu u příležitosti odvolání, vyvrátili výsledky šetření provedeného prý jednostranně okr. úřadem, ježto každý z těchto dodatečně slyšených svědků potvrdil, že hřbitov i zvonice byly vždy jen ve správě a majetku římskokatolické »fary« (církvní obce), že politická obec nikdy neměla vlivu na ustanovení hrobníka a zvoníka a že všechny příjmy ze hřbitova a zvonice spravoval vždy výlučně římskokatolický farář. Leč tuto námitku stížnosti neshledal soud důvodnou.

Zmíněným doplněným řízením může míti stížnost vzhledem ke stavu správních spisů na mysli jedině ústní jednání, které bylo provedeno v odvolacím řízení 20. dubna 1933 u okr. úřadu v Ružomberku. Ze svědků slyšených při tomto ústním jednání... ani jeden nepotvrdil stanovisko st-lem i tehdy zastávané, že totiž sporné objekty byly vlastnictvím římskokatolické církve; rovněž ani jeden z těchto svědků při tomto jednání nepotvrdil, že politická obec nikdy neměla vlivu na ustanovení hrobaře a zvoníka. Při zmíněném ústním jednání bylo všemi přítomnými jedině to konstatováno, že poplatky ze hřbitova a ze zvonů byly vždy inkasovány a spravovány »každodobým« farářem. Toto souhlasné konstatování však není žádným vyvrácením výsledků šetření okr. úřadu, kdyžtě tento skutečnost nepopírá, ba naopak sám se jí ve svém výměru, potvrzeném i žal. úřadem, dotýká, prohlásiv ji ovšem — a to právem — za irrelevantní pro otázku vlastnictví zmíněných objektů. Nepodařilo se tudíž stížnosti otřásti úsudkem žal. úřadu v prejudiciální otázce vlastnictví hřbitova a zvonice.

Není-li však úsudek žal. úřadu v této prejudiciální otázce stížností otřesen a nepopírá-li stížnost ani správnost základního právního názoru žal. úřadu, že ustanoviti hrobníka a zvoníka náleží tomu, kdo je vlastníkem hřbitova a zvonice, pak nepodařilo se stížnosti otřásti ani výrokem žal. úřadu, že hrobníka a zvoníka náleží ustanoviti politické obci jako vlastníku hřbitova a zvonice, kdyžtě v prejudiciální otázce dospěl úřad ke stížností neotřesenému úsudku, že objekty ty nejsou vlastnictvím římskokatolické církve, nýbrž obce politické.

Za tohoto stavu věci odpadá již potřeba zabývatí se další otázkou — ve stížnosti též relevovanou —, zda politické obci patří též policejní dozor nad církvním hřbitovem a zvonící, a v kladném případě, zda dozor ten zahrnuje v sobě i právo ustanovovati hrobníka a zvoníka a právo správy uvedených objektů, — když právě úsudek žal. úřadu, že objekty ty nejsou vlastnictvím římskokatolické církve, nýbrž obce politické, zůstal stížností nevyvrácen.

#### Č. 12.539.

**Policejní věci:** Finanční ředitelství není odborným zástupcem podle § 17 pol. trest. řádu č. 65.000/1909 (R. T. 136/1909) v přestupcích veterinárně policejních.

(Nález z 5. října 1936 č. 15.022/36.)



V ě c: Josef P. v Osturně proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 26. září 1933 o přestupku podloudné dopravy dobytka.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozsudkem okr. úřadu ve Spišské St. Vsi z 3. listopadu 1931 byl st-I, obviněný z přestupku § 155 zák. čl. VII:1888, osvobozen od obžaloby a jejích následků. Současně mu byla uvolněna kráva, zabavená finanční stráží 24. prosince 1930, kterou prý podloudně dopravil z Polska do Československé republiky. Tento rozsudek byl sdělen také fin. ředitelství v Lipt. Sv. Mikuláši, jež se z něho odvolalo. V důsledku tohoto odvolání změnil žal. úřad nař. rozsudkem rozsudek I. stolice a uznal st-le vinným přestupkem podloudné dopravy jedné krávy z Polska do Československé republiky a odsoudil ho podle § 152 bodu a) zák. čl. VII:1888 k pokutě 200 Kč, v případě nedobytnosti k 10ti dennímu uzamčení na vlastní útraty. Současně prohlásil zabavenou krávu za propadlou ve prospěch státu bez náhrady. Konečně byl st-I odsouzen k zaplacení útrat řízení částkou 25 Kč pod následky exekuce.

Ve stížnosti na tento rozsudek konstatuje st-I, že byl odsouzen podle § 152 bodu a) zák. čl. VII:1888, tedy pro přestupek předpisů veterinářských, a namítá, že fin. ředitelství v Lipt. Sv. Mikuláši nebylo oprávněno odvolati se z osvobozujícího rozsudku I. stolice, ježto ve věcech veterinářských přestupků nemůže býti považováno za odborného zástupce (§ 30 nař. mín. vnitra a spravedlnosti č. 65.000/1909), který jest oprávněn podati odvolání podle bodu 4 III § 176 cit. nař. Uvažuje o této námitce stížnosti, konstatuje nss, že nař. rozsudek byl vydán v pořadí instančním na odvolání fin. ředitelství v Lipt. Sv. Mikuláši a je proto předpokladem jeho zákonnosti, že tento úřad měl v trestním řízení postavení strany, jež se tímto způsobem mohla domáhati změny rozsudku vydaného prvou stolicí.

Ve sporném případě rozhodoval žal. úřad podle zák. čl. VII:1888, který jedná o úpravě veterinářství, a odsoudil st-le pro přestupek § 152 bodu a), jehož se dopustí a může býti potrestán peněžitou pokutou až do 600 Kč, kdo zvířata nebo suroviny dováží s obejitím vstupních stanic, označených v §§ 5, 6, 41, 43, 44, 45, 46, 49, 50 a 51, nebo bez ohledu na zákaz. O přestupcích uvedených v cit. paragrafech rozhodují vzhledem k ustanovení § 158 úřady uvedené v § 125 cit. zák. čl. Vzhledem na veterinářsko-policejní službu a dohled, jakož i v záležitostech odškodnění jsou podle tohoto paragrafu k úřednímu jednání povolány nyní úřady správní, tedy v I. instanci úřady okr. a ve II. instanci úřady zem., které rozhodují jako trestní soudy policejní. Trestní řízení policejní jest upraveno trest. řádem, vydaným výnosem býv. uher. mín. vnitra a spravedlnosti č. 65.000 ex 1909.

Podle § 176 trest. řádu může se z rozsudku v neprospěch obviněného odvolati mimo úředního fiskála, soukromého žalobce, jenž v zastoupení žaloby spolupůsobil nebo svůj soukromoprávní nárok uplatnil, a právního zástupce poškozeného, též odborný zástupce, a to i když



se jednání neúčastnil. Je zřejmo, že fin. ředitelství v Lipt. Sv. Mikuláši nemá právní postavení ani úředního fiskála, ani soukromého žalobce. Není ani poškozeným po rozumu 5 odst. § 17 pol. tr. řádu, jehož pojem, práva a postavení v policejním řízení trestním byla vyložena v nálezu Boh. A 11.854/35, není ani zákonným zástupcem poškozeného státu, ježto jde o přestupek veterinární policie a hájení zájmů poškozeného státu v těchto záležitostech nenáleží do působnosti fin. ředitelství, a nejde ani o nějaký soukromoprávní nárok státu. Než nelze je považovati ani za odborného zástupce, legitimovaného podati odvolání podle § 176 pol. trest. řádu z rozsudku v neprospěch obviněného. Odbornými zástupci jsou podle § 17 pol. trest. řádu ony korporace, komise a orgány, které zvláštní zákony neb min. nař. opravňují k zastupování zájmů veřej. zdravotnictví, hospodářství, dopravnictví neb jiných zvláštních veřejných zájmů; jejich seznam sdělí vždy občas ministr vnitra nařízením policejním trestním soudům. Práva odborných zástupců v oboru trestního řízení jsou blíže vymezena v § 30 (srovnej Boh. A 8585/30). Podle § 17 vyžaduje se k tomu, aby určitá korporace, komise neb orgán mohla býti považována za odborného zástupce dvojí: jednak, aby povolána byla k zastupování jistých veřejných zájmů, jednak, aby oprávnění k tomu se jí dostalo buď zákonem nebo min. nař. Seznam odborných zástupců byl vydán oběžníkem býv. uher. min. vnitra č. 166.000/10 B. M. s účinností od 1. ledna 1911. V oběžníku tom byli pod II č. 2 jako odborní zástupci v případech veterinárně policejních přestupků (zák. čl. VII:1888 atd.) určeni okr., městští a obvodní zvěrolékaři působící při úřadech I. instance. Jedině oni mohou vystupovati v řízení o přestupcích veterinárně policejních jako odborní zástupci podle § 17 pol. trest. řádu. Nejsou tedy v těchto případech odbornými zástupci fin. ředitelství. Avšak ani z předpisů upravujících obor působnosti fin. ředitelství, ani z předpisů celního zákona č. 114/1927 Sb. nedá se nic dovoditi pro to, že by mohlo fin. ředitelství vystupovati v řízení o přestupcích veterinárně policejních jako odborný zástupce, resp. že by mělo právo odvolati se z rozsudku v neprospěch obviněného. Nebyl proto zem. úřad oprávněn v daném případě na odvolání fin. ředitelství v Lipt. Sv. Mikuláši změnití osvobozující rozsudek I. instance v neprospěch st-le. Učinil-li to přece, dopustil se nezákonnosti, pro kterou bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss.

#### Č. 12.540.

**Zaměstnanci veřejní:** I. Stálým příjmem podle § 15 zákona č. 204/1932 Sb. je rozuměti při nejmenším takový příjem, který třeba v různé výši a v nestejných časových intervalech se přece opakuje v určitých správních nebo daňových obdobích. — II. Pro posouzení »výdělečnosti« vedlejšího příjmu poživatele stát. odpočíváních požitků ve smyslu § 15 zákona č. 204/1932 Sb. je nerozhodno, zda plyne z činnosti hospodářsky samostatné nebo z činnosti založené na služebním poměru příjemcově nebo z jiné pravidelné činnosti.

(Nález z 5. října 1936 č. 15.044/36.)